

eningen indsendt til Socialministeriet. I Forslaget fra Købstædernes sociale Udvalg anbefales saaledes den Fremgangsmaade at sikre Aldersrentenyderne en Forhøjelse af Grundbeløbene ved at ophæve Tilgangsaldrerne og fastsætte Renten til den nugældende 70 Aars Takst plus mindst 10 pCt. Endvidere anbefaler det et Børnetillæg af samme Størrelse som Enkebørnsunderstøttelse, et Hjælpeløshedstillæg og en lovbestemt Brændselsydelse.

Paa andre Punkter gik Forslaget til Beslutning videre end de sociale Udvalgs Forslag. Det gjaldt bl. a. med Hensyn til den Indtægt, som bør være fradragsfri, samt med Hensyn til Aldersgrænsen, som man ikke havde foreslaaet ændret, medens den efter det sidstnævnte Forslag skulde sættes op fra 60 til 65 Aar. Ordføreren udtalte herom bl. a.: »Et af Argumenterne for en saadan Ændring i Aldersrentelovgivningen er dette, at der derved kan indvindes meget betydelige Beløb til en Forbedring af Rentesatserne. Desuden er der peget paa, at Levealderen stiger, og at Arbejdsevnen bevares længere. Ingen af disse Begrundelser kan jo afvises som urigtige, men naar Stilling skal tages til Spørgsmaalet om Forhøjelse af Aldersgrænsen, er der efter vor Mening et andet Forhold, som ogsaa maa komme i Betragtning, og det er Spørgsmaalet om Beskæftigelsesmulighederne for Borgere i Alderen mellem 60 og 65 Aar. Hvis der kan tilvejebringes overvejende Sandsynlighed for, at der kan gives disse Aldersklasser en rimelig Chance for at ernære sig ved Arbejde, vil det være naturligt at overveje Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Aldersgrænsen. Men hverken den højtærede Socialminister eller nogen anden tør formentlig i Øjeblikket give en saadan Garanti for et længere Tidsrum.«

Ordføreren gjorde i øvrigt nærmere Rede for de enkelte Bestemmelser i Forslaget til Beslutning.

Arbejds- og Socialministeren havde derefter Ordet. Han begyndte med at fremhæve, at han ligesom Forslagsstillerne gerne havde set, at der allerede havde foreligget et Regeringsforslag til Revision af Alders- og Invaliderentelovgivningen, men Tiden havde ikke tilladt det. Det sagkyndige Udvalg, der nedsattes i 1942 til at overveje Aldersrentelovgivningen, havde paa Grund af Forholdene ikke kunnet gaa i Gang med et mere regelmæssigt Arbejde før i Foraaret 1945, og dets Betænkning blev derfor først afgivet i December 1945. Der arbejdedes fra Embedsmændenes Side meget intenst med Sagen, men der var en Række Undersøgelser, som maatte foretages, før et Lovforslag kunde fremsættes for Rigsdagen.

Venstre nærde den varmeste Sympati for Ønskerne om en Forbedring af Alders- og Invaliderrentenydernes trangt Kaar. Det socialdemokratiske Forslag vilde imidlertid efter foretagne Beregninger medføre en aarlig Merudgift paa 120